

Odkaz stále živý!

Zpovídáme Davida Slavíka, zakladatele **Nightingale Press**, nakladatelství zaměřeného na osudy francouzských esesmanů a dějiny 2. světové války vůbec...

Proč zrovna tohle téma (v dnešní době)?

Celé nakladatelství vzniklo vlastně náhodou. Asi před pěti lety jsem na internetu narazil na knihu **La Brigade Frankreich** od Jeana Mabireho. A protože je mi téma války díky odslouženým létům v armádě blízké, pustil jsem se do četby. Po několika stránkách mi bylo jasné, o jak skvělý text se jedná! Vzhledem k tomu, že autor v něm používá i výrazy pocházející z devatenáctého století, musel jsem občas zalistovat ve slovníku. Také některé politické souvislosti z okupované Francie mi nebyly zprvu zřejmé a musel jsem si je vyhledávat na internetu. No, a když jsem si s tím dával takovou práci, uvědomil jsem si, že bych knihu mohl přeložit celou. Co kdyby se to jednou hodilo? No, a tak se i stalo. Ve chvíli, kdy byl překlad hotov, mé nadšení z knihy vůbec neopadlo, ba právě naopak. Jelikož knížka o útočné brigádě Frankreich tu vyloženě chyběla, začal jsem oslovovat nakladatelství, která se podobným tématům věnují. Jenže bezúspěšně. Mezitím jsem začal překládat i **Divizi Charlemagne** a odtud byl k myšlence na založení vlastního nakladatelství už jen krůček.

Nechci tu čtenáře nudit víceméně totožnými problémy, jaké má každý začínající nakladatel. Nakonec se to ale podařilo, nakladatelství funguje, vydalo již tři knihy a čtvrtou připravuje. Tímto bych chtěl zároveň poděkovat za cenné rady do začátku.

Co může čtenáři bombardovanému zprávami z dnešních válek na Východě dát vyprávění o bojích před osmdesáti lety?

Myslím, že téma zahraničních dobrovolníků v německých službách je poměrně poutavé a vlastně vzhledem k tomu, co se odehrává na východ od našich hranic i poměrně aktuální. Samotného mě překvapilo, jak široké spektrum důvodů ke vstupu do **Zbraní SS** Francouzi měli. Od politicky motivovaných jedinců až po ty, kteří touto cestou unikli vězení nebo koncentračnímu táboru. Mezi ty nejkurióznější případy patřil Henri Maudhuit, jenž se chtěl tímto způsobem během dovolené dostat k manželce žijící v Rumunsku a několik partyzánů z Francouzských vnitřní sil, kteří se po zajetí nechali dobrovolně naverbovat. Mě osobně nejvíce zajímalo, jaké byly jejich výkony na bojišti a vůbec celá vojenská stránka věci. Ovšem u takového tématu se politice vyhnout nelze a bylo by to jen na škodu věci. Navíc mě zde zaujal ten paradox, že spousta Francouzů bojujících na německé straně se aktivně účastnila bojů proti německé armádě v roce 1940. A vzhledem k obdržným vyznamenáním určitě s velkým západem a odhodláním. Čili zde nějaké povrchní shrnutí všech dobrovolníků do škatulky fašistů a zrádců vůbec nemůže obstát.

To je jistě pravda. Avšak aby právě na našich stránkách nebyla řeč jen o těchto kuriózních či přímo pochybných existencích, musím s Hansem Wernerem Neulenem (Europa und das 3. Reich) zdůraznit, že zrovna v Sturmbrigade Frankreich a následně v Charlemagne byl počet politických fanatiků, fascinovaných ideou Evropského nového řádu a socialismu, neobyčejně vysoký. Ať tu padnou i některá jejich jména: Henri Fenet, Paul Pignard-Berthet, Philippe Merlin, Labourdette, Roger Wickaert („Vy jste nic nepochopili, protože je vše ztraceno, vstoupil jsem do Zbraní SS“), Londaize , veterán ze Španěl („Viva la muerte“) a především René Binet, který ideu Nouvel ordre européen výrazně zastupoval i po katastrofě pětáctýřicátého roku. Vraťme se tedy ještě k nečekané aktualitě Mabireho textu. Našinec dnes přitom „zná“ opravdovou válku zpravidla jen z ozvučených obrazů...

Jak jsem již zmínil, tak má příběh francouzských dobrovolníků řadu paralel s děním na Ukrajině. I tam po vypuknutí války zamířilo mnoho mužů odhodlaných bojovat se zbraní v ruce proti státu, jenž se stal přirozeným pokračovatelem Sovětského svazu. I já jsem na jaře 2022 přemýšlel o odjezdu na Ukrajinu a nebýt rodiny, asi bych se tam i vydal. Problém vnímání moderní války však spočívá v přemíře různých videí, kde ozbrojený konflikt spíše připomíná počítačovou hru. Zcela v pozadí zůstává skryt fakt, že válka je především strach, špína a hlad. A také jeden velký zmatek. Na stránkách našich knih je tato skutečnost patřičně zdůrazněna. Právě první frontové nasazení útočné brigády Frankreich je v tomto směru symbolické. Vysoce motivovaní a skvěle vycvičení vojáci se zde ne vlastní vinou ocitnou v situaci, kdy je mnoho z nich vyřazeno z boje, aniž by vůbec vystřelili na nepřítele.

Vysvětli, prosím, v čem spočívá Tvé právo poučovat válečníky od konzolí...

K tomu jen stručně. Mám za sebou třináct let *nejen* v české armádě. Prošel jsem si službou od výsadkářů přes pěchotu až po dělostřelce, takže si dovoluji tvrdit, že nějaké zkušenosti mám.

David Slavík

Co podle Tebe pád Berlína znamenal pro náš dnešek?

Poslední díl trilogie o francouzských esesmanech bojem o Berlín přirozeně končí. A v kulisách rozbombardovaného, neustále ostřelovaného hlavního města Říše se završí příběh zavržených synů Francie, kteří zde nebojují kvůli vítězství nebo o přežití, ale protože složili přísahu a byli odhodláni ji splnit (podobně osudově postupoval i **Roger Degueldre** z OAS – pozn. DP). Na apokalyptickém pozadí **Třetí říše** v posledních záchvěvech agonie, bez jídla a pití, čelí vlnám ruských tanků, na hlavy jim padá déšť dělostřeleckých granátů a jen bezmocně přihlížejí zverstvům páchaných Sověty na civilním obyvatelstvu. Myslím, že je symbolické, že to byli právě oni, kdo jako poslední v berlínských ulicích přestal klást odpor Rudé armádě. Pád Berlína obecně předznamenal padesátiletou éru nadvlády komunismu ve

východní Evropě. A definoval historicky vylhaný mýtus o sovětské armádě osvoboditelce, na níž navazuje současná Putinova propaganda. Právě porážka Německa nyní tvoří základ veškeré ideologie ruského státu. Dnes se ruská armáda ani nesnaží tvářit, že oni jsou ti hodní. Jako kdyby hlásali: „Naši dědové došli až do Berlína! Po celou cestu vraždili, **znásilňovali** a rabovali. Ani my se nebudeme chovat jinak. Životy našich vojáků pro nás nemají žádnou cenu. A ty vaše už vůbec ne. Tak nás neprovokujte nebo vás zničíme.“ Člověk si uvědomuje, že v některých státech se uvažování od konce druhé světové války příliš nezměnilo. Při sledování průběhu prvních měsíců ruské invaze na Ukrajině s některými až absurdními okamžiky, se mi v mysli vyrojily vzpomínky na četbu knihy *Můj život v sovětské armádě* od Viktora Suvorova. Učiněný koktejl brutality, tuposti a arogance.

*Z **Protektorátu Čechy a Morava** se stal takříkajíc stát SS v srdci Třetí Říše. Praha, přímo uprostřed Evropy se uplátnila jako hlavní město černé vlajky. V pustých polích dnem i nocí probíhá výcvik s ostrou municí. Němci, Skandinávci, Nizozemci, Vlámové, Valoni, Baltové, Balkánci i Ukrajinci, všichni tudy prošli. Tady se rodila Evropa ne jako pouhý zeměpisný pojem. Standartenführer Zimmermann: „Nikdy nezapomeňte na to, co se stalo v roce 1866.“*

Zatímco spolu bojovali Rakušané a Prusové, vzniklo Německo. To samé se děje mezi námi: Němci a Francouzi spolu bojovali a vznikla Evropa.“ (Divize Charlemagne, 2023). Idea svrchované Evropy se vytratila pod pásy sovětských tanků a fosforem amerických bomb.

Idea svrchované Evropy se vytratila pod pásy sovětských tanků a fosforem amerických bomb.

Trilogie epeje 33. dobrovolnické granátnické divize SS Charlemagne je uzavřená. Co bude dál?

Ve vydávání knih hodlám pokračovat. Počátkem příštího roku vydám první díl o historii divize Viking a když vše půjde dobře tak koncem roku možná i ten druhý. Poté mám v plánu dvoudílnou historii divize Wallonie. No, a dál se uvidí. Minulý rok jsem čtenářům umožnil hlasovat o budoucích titulech a myslím, že to nebylo naposledy. Mimo to spolupracuji s Grégorym Bouyssem, autorem skvělých encyklopedií o zahraničních dobrovolnících v německých službách, v pátrání po jménech padlých francouzských vojáků.

Nějaká slova na závěr?

Jen tolik: díky za rozhovor a zdravím všechny čtenáře, jejichž spokojenost a kladné odezvy jsou pro mě tou nejvyšší motivací v další práci...

„Museli jsem rozbít led na Vltavě, abychom měli volnou vodu k manévrování,“ vypráví Rottenführer Léon Colin, „Sázava byla tak zmrzlá, že led unesl i desetitunový tank. Ani v Rusku jsem nezažil takovou zimu...“ Esesmani však nevzpomínali jen na tvrdost výcviku: „Poslední pohled na obchod krásné Moniky, pekařky se štědrým tělem. Muži ve vozidlech začnou líbezně Češce zpívat poslední sbohem: Lebe wohl du, kleine Monika...“ (Sturmbrigade Frankreich, 2022) Na snímku Škola pancéřových granátníků v Prosečnici.